

Leto 7. Štev. 9. PRILOGA ZA MLADINO. 1938. sept. 8.

ŽIVLJENJE BLAŽENE DEVICE MARIJE MATERE BOŽJE NAŠE KRALJICE

(Po nazveščenji same nebeske Krallice napisala častitliva boža službenica :
Marija z Agrede.) (Štrta kniga.)

19. *Marija i Jožef potujeta v Jeruzalem, da prikažeta dete v
svetišči i spunita zakon.*

Približao se je štirideseti den, kda je mati, ki je rodila moško dete, morala priti v svetišče. Čeravno je sveta mati znala, da v njoj nega vzroka, zavolo šteroga obstoji ta ustanova, se je vseedno iz poniznosti podvrgla zakoni. Tudi Jezus je želo, da se prikaže kak živa žrtev svojemi nebeskomi Oči. Kda sta se svetiva zaročnika poslovila od gostoljubne gospodinje, sta obiskala štalico, v šteroj je včlovečena Reč zaglednola svetlost sveta. Marija preda dete Jožefi, se vrže na kolena i prosi Sineka, da jo blagoslovi i dopusti, da sme potüvati peški i bosa, ar bo v svojem naroči nosila večnomi Oči posvečeno žrtev. Marija je navadno nosila konopne sandale, kak je bilo te v navadi pri siromaškom lüstvi. Sv. Jožef odgovori: „Najvišiši Sin nebeskoga Oče, šteroga držim na svojih rokah, ti je podelo svoj blagoslov, nego da potüješ bosa po toj zimi, toga ti on ne dovoli.“ Pre-sveta Devica se je ponizno pokorila zapovedi svojega zaročnika. Klečečki sprejme dete iz njegovoga naročja, se prikloni i se zahvali za vse milosti, štere je zaslužo za njo i za celi človeči

rod na tom mestu. Prosila je Boga, da bi verniki vsikdar častili votlino, i jo priporoči skrbi angela, šteti jo je čuvao. S svojov haljov je pokrila detece i se podala na pot. Sveti Jožef je pritrdo na škrinjico, v štetoj so bile plenice, robačice i tisti deo darov svetih treh kralov, ki je bio namenjeni za svetišče. Angeli so obkolili popotnike. Zima je bila tak velka, da je dete trepetalo i jokalo. Materino srce je zavolo toga trpelo bole kak od lastne bolečine, šteto njoj je prizadevala zima. Odložila se je, da z veseljom sprejme na sebe vse bolečine od Adama pa do tistoga dneva, če bi bilo to za rešenje ljudi potrebno. Kda je sveta rodbina potüvala, je sveti Düh razsvetlo velikoga dühovnika Šimeona i pobožno dovico Ano, da sta spoznala, kak se včlovečena Reč na rokah svoje matere približavle Jeruzalemi, da se tam prikaže. Dogovorila sta se i poslala višjega slugo iz svetišča k jeruzalemskim vratom, skoz šteta ide cesta iz Bettlehema, da sprejme popotnike i jih pripela v Šimeonovo hišo. Sluga spuni nalogo i pripela potnike v Šimeonovo hišo, kde so je jako lepo sprijali. Po želi presvete Matere je sv. Jožef šče tisti večer na tihom odneso darove v svetišče. Ne so darüvali agnjeca, ar so to delali samo bogatejši, sv. družina je povsedi čuvala svoje siromaštvo.

Šimeon je po razsvetlenji spoznao vse skrivnosti včlovečenja i odrešenja, štete so se mele spuniti nad Marijov. Zlasti je spoznao zedinjenje obeh naräv in skrivnost trpljenja i smrti Odrešenika. Spodobno razsvetlenje je mela tüdi Ana, hči Fanuelova, iz kolena Aserovoga. Ona ne je šla iz svetišča, nego je služila Bogi s postom i z molitvijov. Bila je prorokinja i proroküvala tüdi od božega Deteta. S svojim možom je živela sedem let, a v tistom časi je mela osemdeset štiri leta.

MARIJINA DRÜŽBA

Naš pravi dom ni tu na zemlji!

Predraga sestra in brat moj!

Lepi so naši slovenski domovi, tako lepi, da se jih naše oko nemora nikoli dovolj nagledati. Kakor posejani so po naših slovenskih gorica in lepih ravninah. Zato jih tako ljubi naše srce in nam je tako težka ločitev od njih vselej, ko moramo vzeti od njih slovo. Kdor mora v tujino za zaslužkom, ta ve, kako težko in bridko je ločiti se od rodne hišice, — kdo živi v tujini, ta ve, kako mrzla je tuja ljubezen.

S kakim veseljem se vrača nazaj v svojo domovino tisti, ki je okusil bridkosti življenja v tujem svetu. Vsako srce, ki ljubi svoj dom, hrepeni po njem. — V njegovi duši se budi vroče hrepenenje in ljubezen, da bi še vsaj enkrat videl drago svojo

domovino. In ko posluša daleč proč od svojega domovja mili glas zvonov, se utrne v njegovem očesu solza, v njem se budi spomin na domovino in nehote vzdihne s trpko bolestjo v duši: „Le zvoní zvon iz temnih lin, — le vzbujaj mi na dom spomin!“

Predraga sestra in brat!

Kjer je naš dom, — naša draga domovina, tja hrepeni naše srce. — Kdor pa pozabi na svoj dom i išče le sreče in užitka v tujini, — ta ni nikoli ljubil svoje domovine, v njegovem srcu je ugasnil slednji žarek ljubezni in hrepenenja po njej . . .

Dragi moji! Če gori v naših srcih toliko ljubezni do zemeljskega doma, — če se počutimo nesrečni in zapuščeni, ako moramo živeti daleč proč od rodne hišice; oh povejte mi, predragi, kako velika in kako globoka naj bo potem naša ljubezen do naše večne domovine, — ki je v nebesih!

Vsi vemo, da je ta svet le dolina solza, — da je naš časni dom, ki živimo na njem le od danes do jutri in vendar tako malo mislimo na svojo večno domovino. Vemo, kako je vse minljivo na svetu, — da je vse od danes do jutri — in ravno to, kar je minljivo, — tako vroče ljubimo, za vse tisto, kar bo trajalo večno, se pa niti nezmenimo. Dragi! Naša prava domovina, — naš pravi dom je v nebesih. Naš nebeški Oče bo zahteval nekoč od nas, ko bo prišla ura ločitve, strašen odgovor, — zahteval bo, da poravnamo dolg od našega hiševanja in On sam bo naš strogi sodnik. Predragi! S čim bomo poravnali svoje dolgove, — kako bomo stopili pred Njega, — ko nas bo poklical na sodbo? Saj smo vsi praznih rok. Kje so naša dobra dela, kako je naše zasluženje, kaj smo storili za Boga? Pomislimo, da vse, kar imamo, nam je On dal, — a mi se nikoli ne spomnimo tega. — Tako malo smo Bogu hvaležni za Njegove številne dobrote. K svojemu Stvarniku in Odrešeniku se bomo povrnili, — v svoj pravi dom, vse kar sedaj tako ljubimo, bomo morali enkrat zapustiti, pomislimo na to ločitev, — pripravimo se že sedaj na to slovo, — pripravimo se na pot v nebeško domovino z molitvami in dobrimi deli, z žrtvami in prisrčno ljubeznijo do bližnjega. Hrepenimo po nebeški domovini, po Jezusu in naši nebeški mami Mariji, storimo v božjo čast vse, da bo naše plačilo tem lepše in obilnejše pri Bogu. Naše srce in naše misli naj bodejo vedno združene z Bogom, — z Njim začnimo vsako svoje delo in ga tudi dokončajmo, tako nam ne bo nikdar pretežka ločitev, ko bo prišla ura slovesa, saj bo naš mili Jezus sam naše bogato plačilo v nebeški domovini.

Vika Razlagova.

„Cum venerit Filius hominis, putas, inveniet fidem super terram?“

Ne postrašite se, prosim, latinskoga naslova, ga včasí prestavim: Ali Sin človekov, gda prijde, najde vero na zemli? Te reči, ki jih Gospod guči tisti ponedelek pred Božičom, me že par let napunjavlejo s svetim strahom. So pa zaključek Gospodove prilike od brezbožnoga sodnika:

„Povedao jim je tudi priliko, da jim trbej vsikdar moliti i nikdar se nej navoliti. Pravo je: Bio je v nekšem varaši sodnik, ki se ne bojava Boga i ne brigao za ljudi. I bila je v tistom varaši nekša dovica, ki je hodila k njemi govoreč: Pomagaj mi do pravice proti mojemi nasprotniki. — Nekaj časa ne šteo; nato je pa pravo sam pri sebi: Čeprav se ne bojim Boga i ne brigam za ljudi, bom itak toj dovici, ar mi ne dá miru, pomagao do pravice, da mi nede hodila neprestano zaglušat. — I Gospod je pravo: Poslušajte, ka pravi krivični sodnik! — I Bog nede do pravice pomagao svojim izvoljenim, ki kričijo k Njemi noč i den, i de odlašao pri njih? Povem vam, da jim bo hitro pomagao do pravice. Vendar, *all Sin človekov, gda pride, najde vero na zemli.*“

Stanovitna molitev izvira samo iz žive vere; takše žive vere pa Gospod malo najde med ljudmi ob svojem zadnjem prihodi; zavolo hūdhil stisk, ki te nastopijo, jih najmre vnogo odpadne. —

Skrivnosten tisti zadnji čas, na prehodi vere v gledanje iz lica v lice. — Pa brezbožni sodnik, pred prihodom božega Sodnika, zatirana dovica i skrivnostni protivnik ... Camplin.

Po vulicaj i cestaj.

2. Mladinski dom.

Či celo življenje krščanskoga človeka more biti sveto, či vsi njegovi dnevi morejo biti namenjeni v božo čast pa službo, eden den v tjedni, nedela, pa zapovedani svetki pa so Bogi najbolje posvečeni časi, ar si je Bog sam na poseben način te dneve za sebe zvolo pa človeki zapovedao, naj malo pozabi na sebe pa se spomni na dūšo, naj malo pozabi na zemlo pa se spomni Boga, naj njemi te redke dneve posveti v čast pa v molitev.

Pa denok, što ne hodi po sveti s zapretimi očmi, liki rad malo pogledne okoli, ka ljudje delajo, pa kak živejo, jako hitro pa lejko opazi, ka ravno po nedelaj pa svetkaj se najbolje greši proti Bogi, pa se najbolje po nekrščansko žive! Ne pitam zdaj, zakoj se svet tak grdo pa nezahvalno obnaša, pa na kakše načine se grej dela; pravim samo, ka žalibog, se v istini tak dela!

Najbole pa človeka skrbi, gda vidi, kak se po nedelaj obnaša mladina, ta vesela, brezskrbna mladina. Koplejo se, sprehajajo se po šumaj pa po bregaj, ftiče preganjajo, bijejo se pa... grehe delajo, nedužnost pa milost božo zapravljajo! Sveta meša? Katekizmuš? Včenje? To je vnoгим dečkom samo deveta briga.

To vse je dobro poznao pa vido sv. Ivan Bosko, velki lü-biteo mladine, šteroga smrti se to leto obhaja petdesetletnica; pa je skleno, da z božov pomočjov tomi žalostnoma položaji napravi konec. Zato je na svetek Marije Brezmadežne, 8. dec. l. 1841, ustanovo to, ka je on z latinskov rečjov zvao Oratorij, t. j. kraj molitve, mi ga pa po slovensko lejko zovemo Mladinski dom. Sobočka mladina, štera se po nedelaj zbira v Martinišči, dečki z Dokležovja, Ižakovec, Bratonec pa v Veržeji, pa vnoგი drügi ga dobro poznajo. Veseli kak ftiče smo vsakšo nedelo hodili v „klošter“ v Marijanišče v Verzej. Tam v lepoj, pobožnoj kapeli smo meli sküпно mladinsko Mešo, nato smo se na dvorišči špilali, včili se krščanski navuk, meli igre, telovadbo, gledališče, itd. Na poti domo smo lepo zaspevali, včasi pa se pri Müri tüdi malo s Štajarcami prijatelško naganjali... Dobri Salezijanski Gospodje pa so bili naši očevje, bratje, pajdaši, vučitelje, angeli čuvarje.

Takši mladinski domi, Oratoriji, so gnjes den po celom sveti. Kamašte pride eden Don Boskov sin, eden Salezijanec, njegovo prvo delo je zbrati mladino pa ustanoviti mladinski dom, tüdi či ga doma nindri nega; naj bo samo malo prostoga plac-a-pod suncom! Sv. Ivan Bosko je meo svoj Oratorij dosta let na ednom travniki, pa šče s toga so ga vkrej pognali. Moji tovarišje v velkom amerikanskom varaši pa niti travnika nemajo za Oratorij. Zberejo deco na vulici, na vulici se špilajo, na vulici se včijo veronavuk, za mešo pa majo edno zapüščeno kapelico, ge ma plac kakših osemdeset lüdi, oni pa notri spravijo tristo dece. Gda pa nemrejo vse v kapelo porinoti, te pa prinesejo oltar na vulico, pa je meša na prostom. Pa v takšem mladinskom „domi“ brez strehe, na cesti, se zbere vsakšo nedelo okoli pet sto dečekcov, zadovolnih, srečnih, za štere nega na sveti vekšega veselja kak je Oratorij, ki bi šteli, ka bi nedela bila nej ednok, liki trikrat na tjeden...!

Kelko hasni, kelko dobrote dela mladim düšam te mladinski dom, kelko src v nedužnosti ohrani, to samo Bog zna. Nekaj bi pa znali povedati tüdi vnoგი stariši, posebno vnoგი matere, šterim oratorij telko skrbi prepredi, telko skuz zbriše prle, kak bi je prelevale; stariši, šteri ne pozabijo, ka deca majo edno düšo za zveličanje, štero de Bog na račun zvao, šteri ne gledajo samo kak lejpi gvant so njim küpili, kelko herbije so njim prihranili, liki najbole, kak so je vzgojili, kak so je z seov proti nebesam napotili, ja, proti nebesam, k Bogi, — tej starišje znajo, ka je dom za mladino.

3. Mladinski dom.

Zgodilo se je na cvetno nedelo, po poudnevi, v velkomi varaši Jüžne Amerike.

— . . . Zobston me prosiš Lujzek! Že sam ti pravila, ka v Mladinski dom nesmiš iti. Tam je nevarno, pa se ti lejko kaj pripeti.

— Püstitute me, mama! Vej gospodje pazijo na oratorijance, pa se šče ž njimi špilajo, zato pa se nikaj slaboga ne zgodi. Jez bi pa tak rad bio pri katekizmuš . . . !

— Nej! Tisti oratorijanci so razcotani pa zamazani. Ne spodobi se za tebe ta iti s tvojim novim gvantom. Pa tüdi moreš znati, ka ajtek nešče, — ka ti hodiš na veronauk!

— Ah! Je tak, mama?! . . . te mi pa dajte peneze ka bom šou v „matiné“ (t. j. kina v gledališči navadno za deco, po poudnevi).

Dobo je potrebne krajcare pa odišeo.

V gledališči je vse mrgolelo od dece. Ar večer idejo v kino starejši lüdje, je navadno v toj popoldnešnjoj vöri samo deca, štera napuni dvorano. Lejko plača menje za vstopnino pa tüdi veseliški spored. je bole za male primeren. Notri nišče ne skrbi za deco, sama sebi je prepüščena; človek si lejko misli, kak se tam obnašajo, v kmici, zmešane deklice z dečkami, med kričanjom, füčkanjom, smehom. Tisto, ka njim pa židovski filmi pred oči predstavljajo, je najbolje sposobna stvar, da njim vzbüdi mlado domišljijo, da njim segreje glavo, da njim pokvari srce, da njim vrže v blato belo lilijo nedužnosti . . . Stariši največkrat to ne vidijo ali pa ne razmijo, ali pa se ne brigajo! Sin zapovedavle oči pa materi!

Lujzek je splezao po stubaj na višise notrašnje balkone, zato ka spodaj nej bilo več placa. Vgasnili so posvet. Petsto parov oči se je vprlo v belo platno, „ekran“, pa z navdüšenjom sledilo živim podobam pa prizorom: — . . . tovaj je vujšeo . . . skočo je na zrakoplov pa leti, leti . . . ; žandar pa tüdi vstopi v eden zrakoplov, pa za njim: Visiko v oblakaj ga dojde; bijeta se: eden drugoga šče doj vržti . . . Deca pa gleda, se smeje, ruži, füčka, kriči . . . Što de zmagao? Što . . . ? — Na ednok pa . . . oj! zrakoplova vküp vdarita! — V temnoj dvorani vse tiho grata. Jezero oči se odpira, pa gleda, silno gleda; cela düša, celo življenje je v oče! — . . . vidiš? Eden zrakoplov se je yüžgao v zrak! Velki, rdeči plamen se pokaže pa zasveti v kmico. Velka tišina med gledalcami. V toj tišini pa . . . zakriči eden mali deček od zadaj: — Ogen! — Moj Bog! Što bi prevido posledice toga kriča? Mladi gledalci so se tak zaživel v kino, ka so pozabili, ka gledajo kino, ka je ogen samo na kejpi, narisani; vsi so mislili, ka gledališče gori! . . . Velikanški, grozoviten straj je zgrabo deco. Vsi so skočili proti dveram pa šteli zbežati na cesto, to pa med nepopisnim kričanjom pa cvilenjom. Šteri so bili na balkonaj, so skakali doli po stubaj . . .

v kmici! Aj! Eden je spadno! drugi se je opotekno v njega . . . tretji, štrti, deseti . . . Celi kùp že leži, pa šče kaplejo, kaplejo, kak snopje, eden na drugoga! Strašen krič „ogen, ogen! gori, gori!“ pa je odmevao že na vulici. Pridejo žandarje, gasilci, moški: Dveri se odprejo, sunčni žarki prinesejo svetlobo pa tolažbe. Lústvo zadržavle pa tolaži razplašeno deco: Ne bojte se, nega nikšega ognja! Po mali se napravi mir pa red. Liki, notri . . . gledaj! Skoro petdeset malih tejl leži po stubaj, na pragi, nakli! Neštérni šče zdihavlejo, drugi pa se več ne giblejo! Pribežijo matere, kričijo, jočejo, zovejo, iščejo svoje drage . . . Edna gospa! . . . „Lujzek, Lujzek, ge si? Ah! tü, moj sin? . . . ka se ti je pripetilo? . . .“ — „Ah, mama! ste vi . . . ah! kak me boli tü na . . . glavi! Mama! . . . mladinski dom . . . katekizmuš . . . oh! ogen, ogen! Zbogom, ma . . .“ — Mati pa sin stá brezvestniva odnešeniva vö!

V tistom trenutki sam jez v bližnjem Mladinskem domi včio katekizem male oratorijance. Sedeli smo na prostom, v senci pod smrekami. Bilo nas je kakših petdeset. Na konci san njim tak pravo: — Moji malí prijateli, gnjes se začne velki tjeden, tisti tjeden, v šterom se spominamo na Jezušovo trpljenje za nas prestano . . . Oblübite Jezushi, ka v tom tjedni ostanete vrli, pa niti ednoga greha ne napravite. Iz lübezni do Jezusa pa sklenite, ka v tom tjedni nete šli niti ednok gledat slabo kino! . . . — Oblübito! — so mi odgovorili vsi vküper. Nej smo šče končali katekizem, ka čüjemo od ceste glas dečka, šteri je odavao zadnje novine pa je kričao! „Novine! Velka nesreča v kini „Oberdan“: mrtvih trideset eden dece pa edna ženska . . . Novine!“

I to je bilo na cvetno nedelo. Jeruzalemska deca je nekda spevala: Hozana Siní Davidovomí! Blagosloven ki pride v imeni Gospodovom . . .! Na cvetno nedelo po podnevi . . .

Slavko.

Večerna pesem.

Zdaj smo delo že končali,
bliža se že tiha noč.
Še prisrčno te pozdravim:
„Ljubi Jezus, lahko noč.
Še prisrčno te pozdravim,
ljubi Jezus, lahko noč.

Če sem danes te razžalil,
se kesam objublajajoč:
„Jutri bom ti zvesto služil,
ljubi Jezus, lahko noč.
Jutri bom ti zvesto služil,
ljubi Jezus, lahko noč.

Ljubi Jezus blagoslovi,
daj nam svojo božjo moč,
meni in vsem moji dragim,
ljubi Jezus, lahko noč,
meni in vsem mojim dragim,
ljubi Jezus, lahko noč.

Zdaj pa več ne smem ostati,
rad ostal bi še navzoč,
pa še enkrat te pozdravim:
„Ljubi Jezus, lahko noč,
pa še enkrat te pozdravim:
„Ljubi Jezus, lahko noč.

Bože reči za pokoro.

„Spokórite se i povrníte se, da se Vam odpústijo vaši greht.“
(Djanje apoštolov 3, 19).

„Delajte pokoro, ar se je nebesko Kralstvo približalo.“
(Evangelium sv. Mataja 4, 17).

„Ponižao se je i postao pokoren do križne smrti.“ (Od Jezusa svedoči to sv. Düh v listi sv. Pavla apoštola do Filiplanov 2, 8).

„Delajte pokoro i rešite se toga pokvarjenoga pokolenja.“
(Djanje apoštolov 2, 37-40).

„Čittite svojo nevolu, žaliujte i jočite! Vaš smeh naj se v još spremeni, vaša radost v žalost.“ (Sv. Düh Bog po sv. Jakobi apoštoli 4, 9).

„Tovajje, skopačje, pijancl, nečistniki, roparje ne pridejo v nebesko Kralstvo.“ (Sv. Düh Bog po sv. Pavli apoštoli v 1. listi do Korinčanov 6-9).

Zakaj ne pridejo v nebesa? Zato, ka neso se spokorili.

V mladinskóm listi pišemo od pokore. Zakaj? Zato, ka jedino pokorno življenje reši mladino zablode, pogübe. Pokorno življenje je najveselejše življenje. Dečko i deklá, či živeta čisto, trezno, vživata v srci mir, kakšega svet ne more dati po nikših svojih veselicaj, po nikšem svojem bogastvi.

Z lübezni do trpečega Jezusa i Zalostne Matere Marije, šteriva god obhajamo sept. 14. i 15., se zatajiti v pili, kadili, v nošnjí, je vekša blaženost, kak pograbití vse dike sveta. Posküsi to, draga mladina i spoznala boš, kak sladko je služiti Bogi, spoznala boš, da je pokorno življenja nikaj drügo ne, kak najčistejša radost, kak kralüvanje po rečaj svetnikov. Večnoga veselja rože cvetejo samo na poti pokore, nindri indri ne. Pokora je veselje, ar je sad lübezni do Boga, ki je večna radost.

Veličasten tabor slov. katoličanskih mladenk

Vršo se je 24. julija pri Mariji Pomagaj na Brezjaj, kde se je zbralo 12.000 dekeo. Na tabor je prišeo tüdi vodíteo Slovencov, notrašnji minister dr. A. Korošec. Ljubljanski prevzvišeni knezoškof dr. Gregorij Rožman je meo pred slikov Marije Pomočnice, štero so prenesli iz cerkve na oltar, ki je bio postavljeni odzvuina cerkve, cerkveni govor, v šterom je najprle omeno, da je bio na svetek Karmelske Matere bože v Rimi pri sv. Oči. Povedao je sv. Oči, da se bo tü zbralo v zavetji Marije pomočnice na Brezjaj na jezere slovenskih žen i dekeo, pa je vendar povedao za polovico premalo število. Sv. Oča njemi je naročo, naj vsem vdeleženkam sporoči, da bo te den v dühi ž njimi. Nato je očrtao najveške dužnosti slovenskih žen i dekeo, naj bodo verne Cerkvi i Bogi, naj stopijo v krepko četo, ki bo vsikdar ostala na poti, štero nam je pokazao naš Odrešenik. Naj

bo vsem zgled Marija, ki je najlepši vzor devištva i materinstva. Po zgledi Marije naj si mladenke občuvajo čistost svoje duše, ki je edina fundament za srečno življenje. Marija pa je tudi zgled poniznosti i potrplivosti i po njenom zgledi si bo vsaka mogla olejšati medsebojno življenje, ki v denešnjih težkih družabnih razmerah davle teliko prebridkih izkušenj, razočaranj i nevarnosti. Glavna naloga skoro vseh mladenk pa je, postati zgledna mati svojoj deci i po Marijinom zgledi naj ne pozabijo, da je poleg telovnoĝa tudi duhovno materinstvo. Voditi dušo deteta v zdravom družinskem življenji, naj bo glavna naloga naših mater. S tem bodo napravile tudi najbolšo podlago za bodočnost slovenskoga naroda. Da bi slovenske mladenke — tudi v bodoče v tom smisli pomagale graditi fundament našoj narodnoj stavbi, naj nam pomaga Marija Pomočnica na Brezjaj.

Voditeo Slovincov dr. Korošec je meo sledeči govor na mladenke: „Mi, ki hodimo po taboraj i tudi radi hodimo, smo vajeni velkoga števila navzočij. Gnes vas je pa tu kak listja i trave i vaših robčkov je zagvušno vihralo nad 12.000. Veselimo se vsi, da ste se v tak velkom številu odzvale vabili svojih voditelj i voditelov. Poslali so vas se na Brezje vaši skrbni očevje i vaše dobre matere. Poslali so vas zavolo toga, da tu vidite Kralico nebes i zemle, ki je zednim tudi Kralica Slovincov. Poslali so vas, da tu gučite z vašov Kralicov, da njej tu povete vse svoje žele, da njej predložite vse svoje prošnje.

Zagvušno mate svoje osebne prošnje, svoje osebne žele. Jaz vas prosim, da je dnes zlijete v punoj meri pred Kralico, pa je posluhne. Vse, ka mate na srci, za svojo dobrobit, zlejte dnes pred Kralico Slovincov. Jaz pa vas še prosim, da ne pozabite prinesiti pred Marijo Pomagaj prošenj za vaše družine, za vaše vesi, za vaše gorice. Jaz vas tudi prosim, da dnes zlijete svoje prošnje za našo predrago Slovenijo, da jo Bog obvarje vse nesreče i da nas vodi, da povsod napredujemo.

Prositate jo dnes tudi, da bo naša domovina edina. Mi nismo tisti, ki mamu radi svaje i bratske boje. Naša srčna žela je, da smo vsi edini, da idemo vsi edini za istimi dobrimi cili. Jaz vas prosim, da ne pozabite tudi na našo širšo domovino, na našo Jugoslavijo. Vi znate, da dnešnji čas ne brez nevarnosti, da je v zraki puno elektrike i da se zdaj lahko vtrgne blisk i zagrm i vužge zemlo ne vemo kak na šorko. Prositate, da Marija čuva Jugoslavijo vseh nesreč i da izprosi vnogo modrosti našemi vladari, našemi mladomi krali, prositate jo, da vodi kralico, ki je dnes zavita v globoko žalost, da dobro vzgaja i napravi krala za modroga i močnoga vladara.

Prositate tudi za našega preluboga kneza namestnika Payla i kneginjo Olgo, ki mata teliko srca za veliko našo državo Jugoslavijo i drago nam Slovenijo.

Vse to vas prosim, da dnes predložite Kralici Slovincov i da v tom smisli zlijete svoje prošnje za dobrobit nas vseh, našega naroda, cele države i v teh mislih vas iskreno pozdravljam. Bog živi!

št. 18, Recek Štefan št. 79, Horvat Štefan št. 86, Škafar Jožef št. 59, Horvat Matjaš št. 90, Hanc Martin št. 74, Kralj Martin št. 61, Čurič Treza št. 85, Hozjan Matjaš št. 76, Prša Ivan št. 80, Prša Ivan št. 50, Zerdin Vinko št. 49, Sobočan Ivan št. 53, Fotivec Mihael št. 14, Godina Janoš št. 3. — Črensovcí: Gabor Štefan št. 78, Peterec Treza št. 14, Kolenko Ivan št. 140, Horvat Ivan št. 124, Ros Matjaš št. 85, Kustec Matjaš št. 68, Vučko Ivan št. 49, Ūtroša Viktor št. 50, Kūzma Matjaš št. 191, Markoja Martin št. 127, Gabor Martin št. 69, Hozjan Ivan št. 132, Kolenko Štefan št. 91, Kovač Matjaš št. 150, Špiclin Roza št. 113, Cigan Ivan št. 25, Bedernjak Martin št. 24, Nerad Ivan št. 147, Plej Jožef št. 149, Žižek Marko št. 145, Hanc Štefan št. 141, Tompa Ivan št. 131, Kramar Ivan št. 58, Gjōrek Jožef št. 142, Kocet Ivan št. 5, Hanc Štefan št. 141. — Gor. Bistrica: Donko Štefan št. 126, Kohek Marija št. 127, Tkalec Marija št. 103. — Dol. Bistrica: Koren Jožef. — Sr. Bistrica: Horvat Martin št. 32, Lebar Jožef št. 30, Kohek Matjaš št. 72, Vučko Anton št. 31, Vučko Martin št. 46, Ūtroša Jožef št. 2, Sabo Jožef št. 8, Skledar Verona, Kohek Matjaš št. 72, Tratnjek Jožef št. 10, Krapec Matjaš št. 63, Kolenko Franc št. 62, Marton Anton št. 62, Antolin Kata št. 37, Kreslin Ivan št. 59. — Bog povrni! — Odbor.

(Dale)

Rešitev vganek 8. snopiča.

1. Ka je potrebno za dobro spoved? Molitev, da si moremo vest prav izpitati, grehe nadnaravno požalūvati, iz vseh smrtnih grehov se spovedati, močno volo meti, da je več ne včinimo i za nje zadostimo.

Šterih grehov nam ne trbe spovedi praviti? Šterih ne smo včinnoli. Če mamó samo odpūstlīve, male grehe, najboljše, najbolje priporočljivo je vse povedati, a za valaynost spovedi zadostūje, če se bar eden pove i obžalūje. Dostakrat ne vemo ločiti med malimi i velikimi grehi, zato povejmo vse. Če mamó samo male grehe, ti se brez spovedi tūdi odpūstlījo, če je prav obžalūjemo.

Rešili so:

Najlepše Cīgūt Franc, dijak, Renkovci Etak nam piše: „Hvaljen Jezuš! Častiti gospod urednik! Ne prihajam rad pred Vas s takšimi rečmi, ka vem, da mate jako vnogo dela pri vrejūvanji Vaših „listov“, štere tak radi čtemo. Ve so Vaši listi edini zaistino dober tisk „Slovenske krajine“. Vendar pa, čeravno Vas motim, Vam odgovorim na Vaše vganke, ki ste jih stavili v 8. šte. „Marijinoga lista“: 1. za dobro spoved je potrebno; izpraš. vesti požalūvanje, trdni sklep i zadoščevanje. 2. Pri spovedi nam ne trbe praviti tistih grehov, šterih nesmo včinnili. — Še dugo naj Vas Bog živi, da se bote včakkali starih, starih dni. Bog živi.“ -- Lepo so rešili Gjōrek Štefan, Būkovnica št. 30, p. Dobrovnik, Režonja Franc, Renkovci št. 99., zadovolno jje rešo Litrop Štefan, Renkovci št. 82. i Glavač Štefan, Būkovnica hš. 14.

Vganke.

1. Kak se more pred spovedjov dūšna vest preglednosti?
2. Pri smrtnih grehaj na koj moremo paziti pri zgrūntavanji dūšne vesti.
3. Če samo male grehe mamó, šteri greh moremo v prvo vrsto postaviti pri zgrūntavanji vesti?

Rešiti se more do konca septembra. Rešitelje vganek dobijo edno lepo reč, štere zdaj ešče ne ovadimo.

Sept. 11. pridite v Črensovce.

Ka bo v Črensovcih 11. septembra? Zahvalna boža služba:

1. ka smo dobili versko slobodščino, ka se nam ne sili na škodo vere drugi jezik, šteroga ne bi razmeli, nego v milom slovenskom maternom jeziki se nam glasi boža reč v cerkvi i se vči v šoli;

2. ka so se včakale naše Novine, ki so z ognjom krščanske lübezni zagovarjale pravice našega národa, 25 letnice svojega obstoja;

3. ka je naš narod prišo v lastno državo, v šteroj je v 20 letaj več pripomočkov pridobo, kak prle v stotinaj let;

4. ka je prišo po agrarnoj reformi do krüha i strehe;

5. ka se je vrno živ i zdrav z strašnoga večletnoga boja, da si v miri vredi svoj skromni domek; zahvala za mir je globoka prošnja za mir;

6. ka se je rešo strašne boljševiške oblasti;

7. ka njemi je dober Jezuš dao obilno dühovniških pozvanj;

8. ka so njegovi sinovje i njegove hčeri v misijonskih pokrajinaj glasitelje prave vere;

9. ka so delavci naši dobili izseljenskoga dühovnika, ki je kak dober pastir vodi po poti zveličanja i varje vseh tak düševnih kak telovnih nevarnostih i nesreč; i

10. za vse dobrote nam i našim skazane v düši, v teli, v poštenji i v vrednosti pa tüdi za vse križe, štere smo mirno i vdano i veselo nosili Bogi na čast i za zveličanje düš.

11. Poleg zahvale pa se bo slovesna sveta meša služila za celo Slov. krajino, za ves njeni narod, naj ga Marija vzeme pod svojo obrambo, i njemi sprosi vse vremenitne, najbolje pa vse vekivečne dobrote, da pride do svojega cila, do pravoga, živoga Boga i ga vživa vse večne čase. Te slovesno sveto mešo bodo služili prev. g. dr. Tomažič Ivan Jožef, lavantinski knezoškof, apoštolski administrator Slov. krajine, ali če bi bili zadržani, njihov odposlanec.

Veren narod Slov. krajine, zberi se zato punoštevnilno 11. sept. v Črensovcih že ob 8. i to v ogradi i na dvorišči g. Cigan Jožefa, cestnoga nadzornika, odkec idemo k cerkvi k slovesnoj sv. meši, štera bo vünej z predgov, ki do jo istotak držali prezvišeni g. knezoškof, ali njihov namestnik. Vsaki naj si napiči edno pšenično vlat na srce i jo ovijo z državnim trákom, šteroga pošlemo v vsako ves. Pridite i z nami vred zospevlite našo lepo pesem: „Slovenska Krajina mili moj dom“, pri večernici pa Tebe Boga hvalimo. Meša je ob 10, večernice ob pol treh.

Po večernici telovadni nastop mladine, včlanjeno v FO i DK. v bližini cerkve. Sv. meše se začnejo služiti ob petih, ob pol šestih je sveta meša za širitelje i dopisnike Novin i M. Lista, pri šteroj se ti vsi prečistijo.

V soboto, 10. sept. ob 8. vüri večer je odkritje spominske plošče na Našem Dömi, širitelje morejo te te den priti i to večer do polšeste vüre se zbrati pri mosti poleg mlína.